

dog klart, at det skulde have havt 4 Sk. for hvert, og det bliver altsaa bedraget for de 2 Sk. Hvad dernæst den Betragtning angaaer, at man skal ordne enhver Ting saa simpelt som muligt, saa troer jeg aldeles ikke, at Ordningen bliver mindre simpel, fordi man forbyder Noget, der aabenbart er beregnet paa at omgaae Hovedbestemmelsen i den foreslaaede Lov. Jeg troer, at det maa siges, at der er en naturlig Aaledning for Postvæsenet til i den omtalte Retning at søge at værne om den Generel, som lovlig tilkommer det, og medens jeg indrømmer, at det er en ny Bestemmelse, der i saa Henseende foreslaaes, og medens jeg derfor ikke kan lægge den Vægt paa samme som paa adskillige andre Bestemmelser i Lovforslaget, saa kan jeg dog ikke antage Andet, end at det maa indrømmes, at der er anført mange gode Grunde for, at et saadan ny Bestemmelse træffes, og at den derfor vil blive vedtagen af Thinget. — Der er, siden jeg sidst havde Ordet, blevet anført enkelte nye Grunde for et Par andre af Udvalgets Forslag, hvilke jeg skal tillade mig kortelig at bevare. Der er saaledes med Hensyn til Spørgsmaalet om Adressebrevene af et æret handelskyndigt Medlem (Melchior) blevet lagt ikke ringe Vægt paa, at det skulde være en Nødvendighed at kunne forsende Breve med den samme Skipper, med hvem man forsender Varer. Jeg skal dertil bemærke, at det ærede Medlem synes at have overseet, at der jo slet ikke er Noget, som kan forhindre Paagjældende dert. Den hele Forskjel imellem Lovforslagets Forskrift og Udvalgets Forslag herover jo kun paa, om den, der affender et saadant Brev, skal sætte et Frimærke derpaa eller ikke. Selv om der nemlig ikke gaaer nogen Postfæl med det samme Skib, hvormed Varerne affendes, saa vil det ærede Medlem jo sikkert ikke have glemt, at der indeholdes en Bestemmelse i Lovforslagets §. 2 d, som netop sigter til at imødekomme saadanne Tilfælde som dem, hvortil han har sigtet. Derfor det ærede Medlem f. Ex. vil sende nogle Varer fra Kjøbenhavn til Aarhus med Skibsleilighed og vil sende et Adressebrev med, hvilket han vil forsegle, saa behøver han blot at sætte et 4-Skillings Frimærke paa Brevet, for fuldkommen at være i

sin gode Ret; han begaaer da ingen Uovlighed. Det er altsaa blot den Udgift, som kan være forbunden hermed, der i og for sig gjør Sagen vanskelig, men denne Udgift er dog ikke mere end 4 Skilling. Det forekommer mig, at der ved den nævnte Bestemmelse, som netop er sat ind med velberaad Hu for den Slags Tilfælde, Skyld gives al ønskelig Lettelse og vises al rimelig Imødekommen mod Publicum.

Accurat den samme Bemærkning maa jeg i en anden Retning gjøre gjældende ligeoverfor den ærede Ordfører, forsaavidt han som en Hovedgrund til at ophæve Forbudet imod at indlægge Værdier i Breve, fremhævede, at det ikke var for Pengenes Skyld, at man ønskede Forbudets Ophævelse, men fordi man ikke vilde have den Uleilighed, som er forbunden med at anbefale sine Breve. Dette gjaldt, sagde det ærede Medlem, om de 9 af 10 Tilfælde. Men, hvis det er Tilfældet, saa viser, paastaar jeg, ogsaa dette Lovforslag hen til, hvorledes man har at forholde sig. Den, der ikke bryder sig om at udgive Penge — og det er jo ogsaa kun 8 Skilling, som der her er Tale om — vil slet ikke behøve at blive Lovovertræder for at spare sig den omtalte Umage. Der er nemlig Intet i veien for, at han anbefaler sine Breve ved Hjælp af Frimærker. Naar han skræber et NB paa et Brev og saa sætter et 8 Skillings Frimærke derpaa, saa er Brevet anbefalet, og saa løber han i alt Fald kun Risiko med Hensyn til det i den Tid, der forløber imellem, at det udtages af Brevkassen og bringes til Postcontoret, for at det der kan blive carteret. Det vil af Lovforslagets Bestemmelser i senere følgende Paragrapher sees, hvorledes man kan friggjøre enhver Brevforsendelse ved Frimærker. For den, som ikke vil have den Uleilighed at gaae hen paa Posthuset, staaer det altsaa aabent, naar han blot selv vil løbe Risikoent, indtil at Brevet kommer paa Affendelsesstedets Postcontoir, at ordne Sagen paa den nu af mig anførte Maaade. Dermed bortfalder saaledes den Indvending, at det skulde være paa Grund af den Uleilighed, som det forarsagede, at det omhandlede Forbud ikke burde bestaae. Hvad derhos angaaer